

ŠPANIJA IN PORTUGALSKA

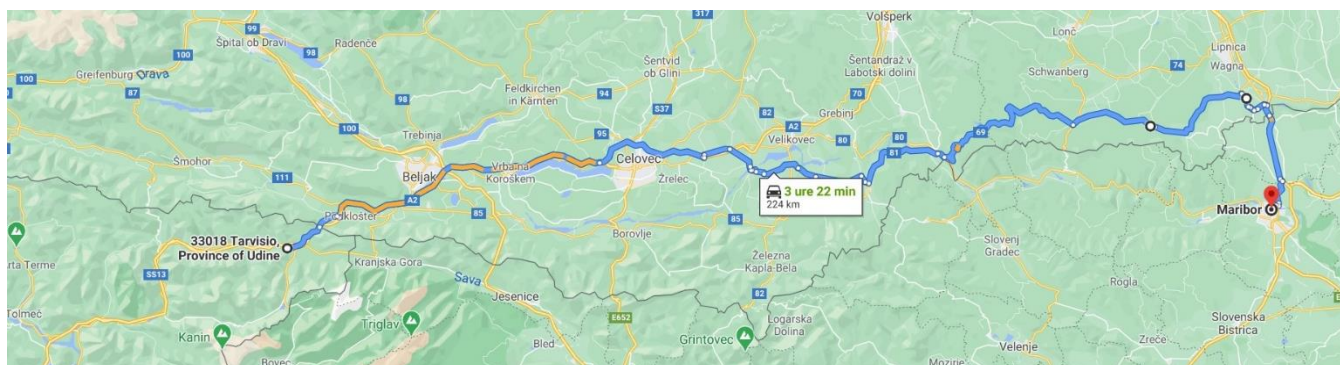
11. 7. 2019 – 8. 8. 2019

Ko so naju prijatelji spraševali o najinih načrtih za poletno potovanje so v večini reagirali z zaskrbljenostjo in strahom. Res? Tako daleč bosta šla? Pa je varno? Midva tem skrbem nisva posvečala pretirane pozornosti. Za nama je kar nekaj prevoženih kilometrov, krajev, držav in če se na potovanju zanašaš na občutke, ki te v danih situacijah prevevajo, potem lahko rečem, da je vsako potovanje varno. Kot po navadi sem si izpisala nekaj točk in ciljev, ki jih želiva na potovanju videti in doživeti. Natančnih načrtov nisem delala saj sva se v vseh teh letih potovanj naučila, da te pot pelje, kamor si pač v danem trenutku želiš. In povsem iskreno, še nikoli se nisva v celoti držala načrtane poti, zakaj torej porabiti ure načrtovanj, če pa so na koncu neizpeljane.

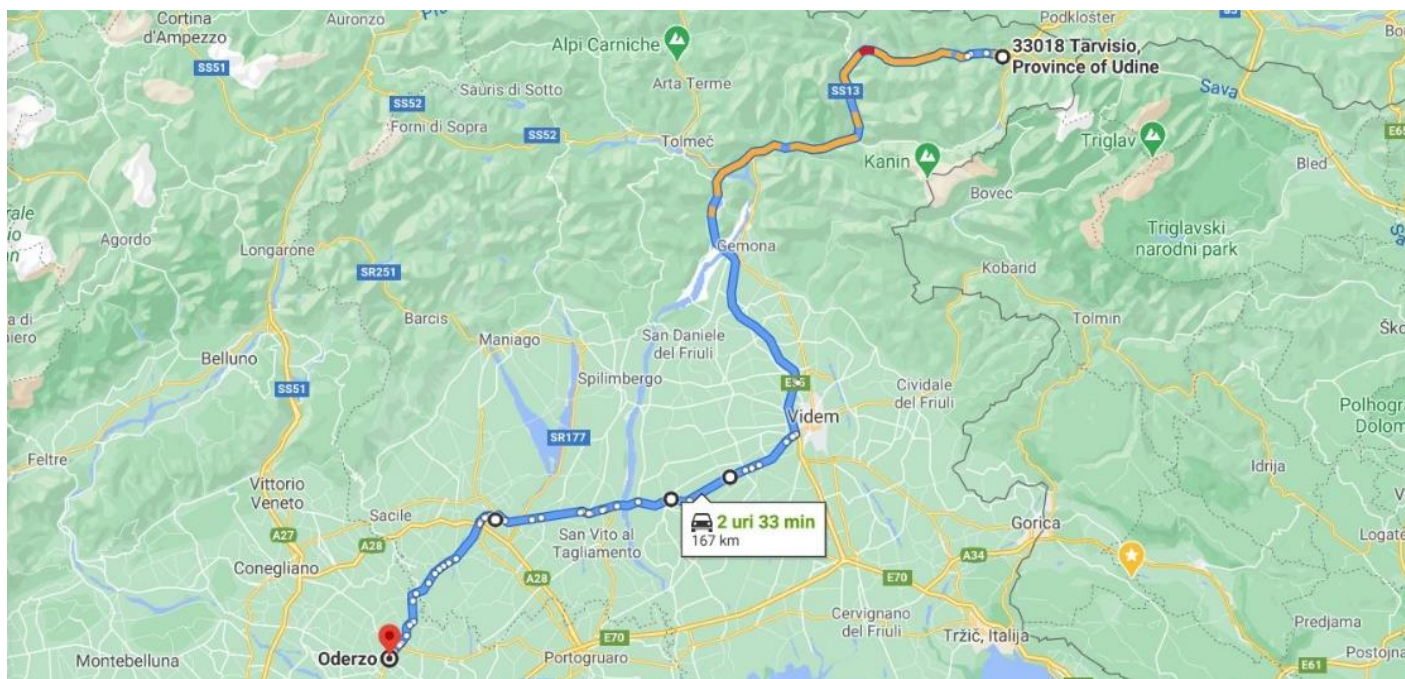
Četrtek, 11. 7. 2019

Po vseh običajnih, še zadnjih opravkih, se ob 16.00 začne najina pustolovščina. Pot naju pelje proti Celovcu. Odločiva se za avstrijsko stran saj je prijetnejša, kot monotona vožnja ob Dravi. Velikokrat, ko se peljeva po Dravski dolini razmišljava, da če bi bila sedaj nekje daleč v Nemčiji ali Franciji, bi zagotovo ta pot delovala na naju povsem v drugačni luči. Sedaj pa bi bila cesta znana, pokrajina domača in kilometri bi se vlekli v nedogled. Po Celovcu nadaljujemo v smeri Trbiža. Prespiva na parkirišču ob smučišču (46.503724, 13.571784). Družbo nama delajo še drugi AD večinoma italijanskih registracij saj je parkirišče v tem času brezplačno. Noč je bila mirna in kratka.

Petek, 12. 7. 2019

Zjutraj, ko je Janez še spal sem se podala na moja jutranja 2 km. Me prav zanima, kako dolgo mi bo uspelo držati obljubo in se vsako jutro najprej pošteno sprehodit. Jutranje ure imajo veliko večjo moč pri polnjenju baterij. Misel, da si naredil nekaj dobrega za telo in ti je kljub temu ostal še ves dan, deluje zares zelo vzpodbudno. Narediva si zajtrk in premik proti Brugneri. Tam bo parkirišče pred hotelom najin začasni dom za 2 dni. Janez ima še namreč službo v Oderzu.

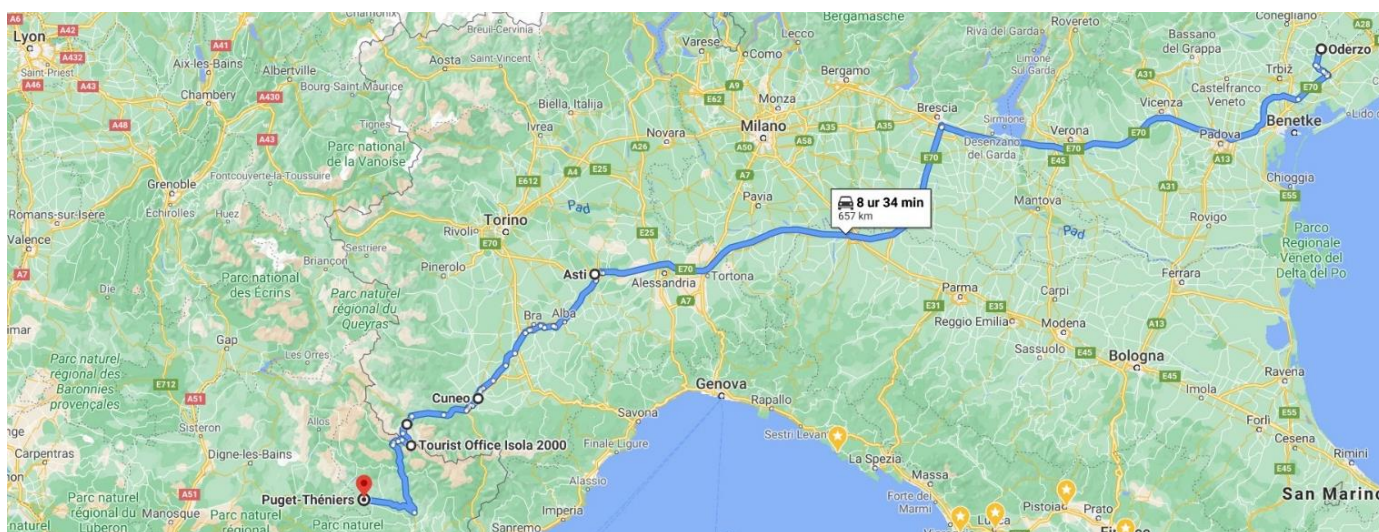

Nedelja, 14. 7. 2019

Po dveh predstavah (sobotna je bila krajša zaradi slabega vremena in mraza) se ob 10.30 najino potovanje zares prične. Italija je bila le država na najini poti, zato jo prečiva po avtocesti. Že znana pokrajina se pred Verono nekoliko spremeni. Hribe in doline prekrijejo vinogradi. Pri Asti se obrneva proti jugu. Spremljajo naju nasadi lešnikov. Od Cunea do Vinadija se vije nepretrgana kolona avtomobilov, ki bodisi začenjajo ali končujejo svoj dopust. Na srečo se midva peljeva v nasprotno smer in lahko le sočustvujeva s potniki na drugi strani. Pred časom sva se tod že vozila in neskončno sem si želela, da se ponovno peljeva preko prelaza Col de la Lombarde. Pojma nimam zakaj, toda že po nekaj kilometrih vzpenjanja me je navdušenje minilo. Ozka cesta in veliko preveč nasprotnega prometa. Izogibanja so bila prava preizkušnja za šoferja in pred vsakim ovinkom je bilo čutiti vznemirjenje, kaj neki te čaka za njim. Proti vrhu se promet umiri in razredči. Ura je že pozna in povrh vsega je začelo še močno deževati. Nizke meglice so zakrivale razglede na čudovite vrhove, ki sem jih imela še živo v spominu. Na vrhu se meglice nekoliko razbežijo, tudi deževati je nehalo a so temperature nizke, vrhovi pa se ne kopajo v soncu ampak so zaviti v dolgočasne sive odtenke. Sprehod in prenočevanje odpadeta, zato se odpeljeva naprej.

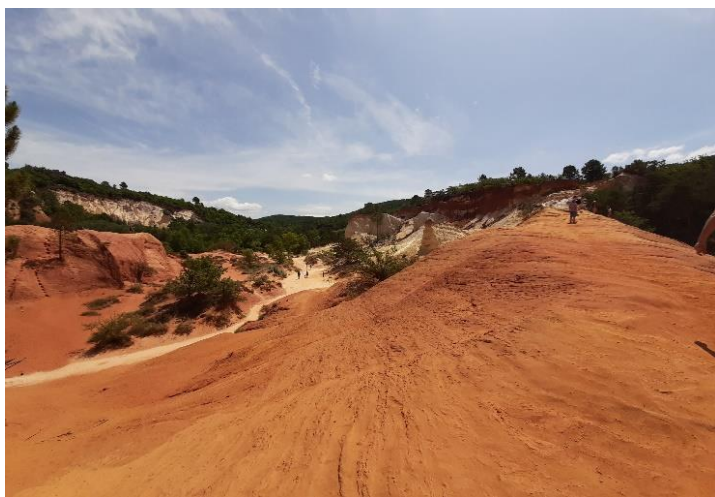
Ob spustu se zapeljeva skozi Isolo 2000. Smučarsko središče, ki pa danes sameva. Vreme je poskrbelo, da so se ljudje skrivali v svojih domovih in so bile ulice strašljivo prazne. Pot naju v nadaljevanju pelje po kanjonu reke Tinée. Skale ponujajo zanimivo paleto odtenkov rdeče barve. Potem barv zmanjka in ostane le črna. Ura je pol devet. Kljub neštetim prepirom glede primerne časa tankanja, se sedaj ponovi stara zgodba. Nikjer nikogar, le midva, ovinkasta cesta, ki jo narekujejo skale in rdeča, v oči zbadajoča lučka, ki nakazuje prazen tank. Napetost se stopnjuje. Z vsako nijanso črnine noči in z vsakim novim kilometrom. Kot prikaz sredi blodnje se na levi prikaže črpalka. Seveda, kot pričakovano, tankava za dvojno ceno. Janez je že utrujen od 10 urne vožnje a kanjona ni in ni konec. Povrh vsega zavijeva še v novi kanjon, kanjon reke Var. Prvi večji kraj, ki premore tudi javno razsvetlavo je bil Puget-Théniers. Presenečena ugotoviva, da imajo tudi postajališče za AD (43.953399, 6.899682). Na parkirišču stoji AD domačih registrskih oznak, ki je najverjetneje last nekoga iz bližnjega bloka. Avtomat za parkirnino ne deluje. Spijeva kavo in popadava v posteljo. Uspava naju rahlo udarjanje dežnih kapljic po strehi AD.

Ponedeljek, 15. 7. 2019

Spanje je bilo pričakovano mirno. Dež je naredil svoje, pripomoglo pa je tudi občutno znižanje temperature. Kraj je bil nezanimiv, le točka za spanje zato šibava dalje proti prvi točki s seznama - provansalskemu Koloradu. **The Provençal Colorado** doseževa okrog poldneva. Sonce pripeka z vso močjo. Plačava 8€ ter poiščeva prostor v senci krošenj dreves (43.919755, 5.500652). Provençal Colorado je rezultat človeškega dela in narave. Nekdanji kamnolom okre je prve zamahe s krampi doživel davnega leta 1871. Ta izjemna lokacija, imenovana zaradi raznolikosti barv in oblik, združuje užitek pohodništva in odkrivanje industrijske dediščine. Zaradi dolgo trajajoče suše je velika nevarnost požarov. Ena izmed narisanih poti je zatorej zaprta na celotnem območju pa je celo prepoved kajenja. Sprehodiva se po 2 km rdeče pokrajine in občudujeva igro narave, ki naju spominja na že obiskani Roussillon.

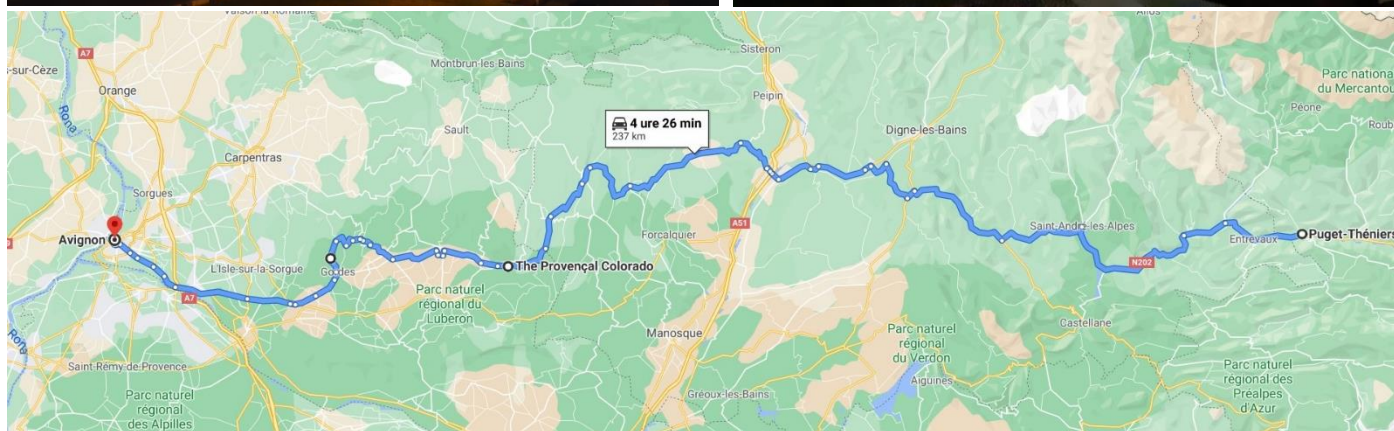
V AD sva pustila odprta okna, da se je vsaj malo ohladil in nadaljujema do druge točke s seznama - **Abbaye Notre-Dame de Sénanque**. Zapeljeva se 30 km zahodno. Ves čas naju spremljajo rdeči odtenki zemlje. Opatija Notre-Dame de Senanque leži na dnu doline Sanacole, severno od Gordesa. Samostanske zgradbe in cerkev so iz 12. stoletja in pripadajo cisterjancem, ki so se vrnili sem leta 1988, potem ko so bili leta 1903 izgnani. Cistercijansko gibanje je zagovarjalo asketski ideal in primitivno benediktinsko vladavino. Življenjske razmere cistercijanov so še danes zelo težke: službe, molitve, pobožna branja se izmenjujejo z ročnim delom, čas

počitka ne presega sedmih ur, obroki, vzeti v tišini, so varčni. Prej so menihi spali popolnoma oblečeni v skupni spalnici brez vsakršnega udobja. Danes spijo vsak v svoji sobi, imenovani celica. Cerkev in deli samostana so odprti za obisk. AD sva pustila nekoliko više ob cesti (43.931904, 5.190010), saj so bila, pričakovano, vsa parkirišča polna. Nasadi sivke so bili novi, vzorno vzdrževani, a nama žal, tiste idilične slike s sivko, ni uspelo narediti. Sprehodiva se po okolici, v notranjost naju zaradi gužve ni mikalo, predvsem pa nisva bila primerno oblečena (majica s kratkimi rokavi in kratke hlače nad kolena niso »zaželjeni«).

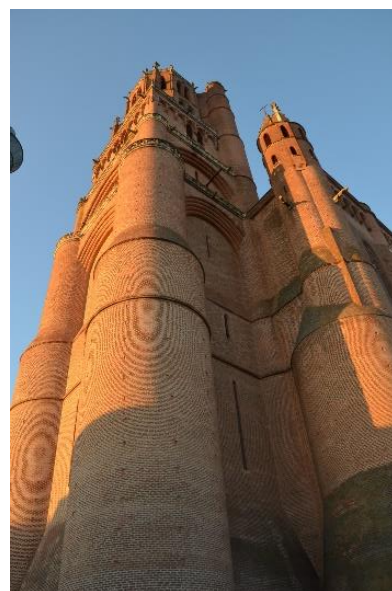
Narediva premik še 50 km zahodneje do **Avignona**. Od leta 1309 do 1377 je bil tu sedež papežev v izgnanstvu. Od leta 1995 je pod naslovom »Zgodovinsko središče Avignona: Papeška palača, škofijska skupnost in Avignonski most« na UNESCOvem seznamu svetovne kulturne dediščine. V juliju se tu odvija festival gledališč in uličnih umetnikov, zato je bilo mesto polno ljudi, policije in vojske. Navigacija naju usmeri do kampa, ki pa lahko sprejme le še en avto in to je avto pred nama. Razočarana obrneva in narediva krog po okolici. Kaj kmalu za ovinkom naletiva na parkirišče za AD, ki pa je sumljivo prazno (43.955734, 4.799176). Ob boljšem pogledu se prepričava čemu je tako. Zapornica zapira pot do velikega, zaraščenega parkirišča. Razsvetljave ni in tudi o oskrbi ni ne duha ne sluha. Piko na i pa doda močno

zasoljena cena parkiranja. Oko se nama ustavi na brežini reke, kjer so v gosjem redu parkirani AD nastopajočih umetnikov, obiskovalcev... Parkirava in postaneva eden izmed njih (43.955993, 4.798382). V mesto se podava s kolesi po mostu Pont Edouard Daladier čez reko Rono. Mesto na naju ne naredi nič kaj lepega prvega vtisa. Reklamni lističi in plakati ležijo vsepovsod in skozi množice ljudi se s kolesi le s težavo prebija. Vrneva se v AD. Mesto si bova ogledala proti večeru – peš. Razne plesne skupine, ulični akrobati, slikar s spreji, plesalci z obroči dajejo mestu živi utrip. Zaradi nedavnih terorističnih napadov po svetu se po mestu »sprehajajo« tudi oboroženi vojaki. To nekoliko skazi vso sproščenost in živahnost a te hkrati navdaja vsaj s kančkom občutka varnosti. Vrneva se okrog polnoči. Mesto ob reki se izkaže za zelo dobro odločitev, saj je reka poskrbela za brezplačno klimo v obliki rahlega vetriča.

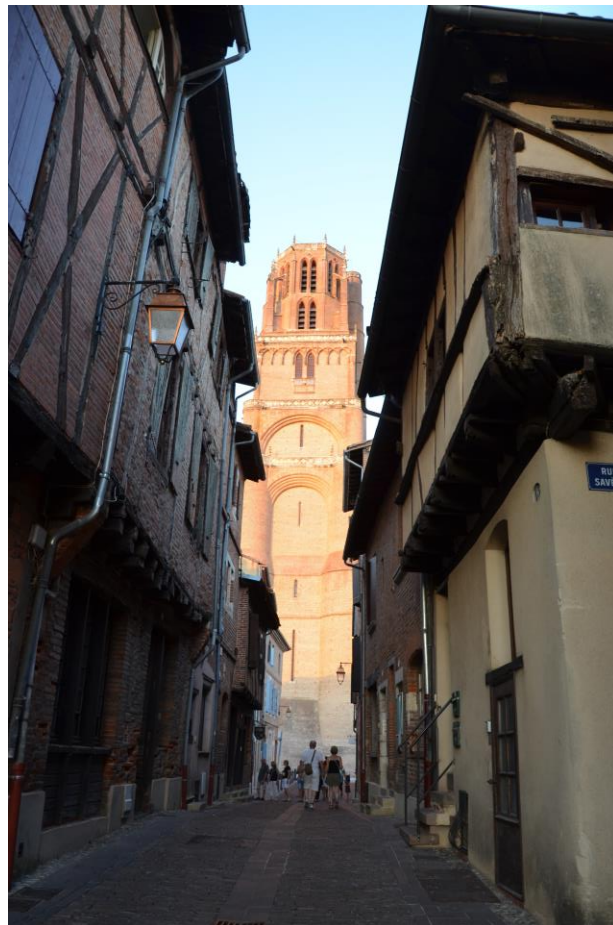

Torek, 16. 7. 2019

Noč je bila presenetljivo mirna in tiha. Pojeva zajtrk in se podava na pot. V načrtu nimava ogledov zato narediva 300 km premik do kraja **Albi**. Albi je bil zgrajen okoli prvotne stolnice in škofovske skupine stavb. Rdeča opeka in ploščice so glavna značilnost večine stavb. Skupaj s Toulousom in Montaubanom je Albi eno glavnih mest, zgrajeno v rdeči opeki v slogu Languedoc. Parkirava v senci 200 m stran od postajališča za AD, ki pa je v neposredni bližini pokopališča (43.929468, 2.134847). Pojeva kosilo in v mesto. V mestu si ogledava **Stolnico svete Cecilije** znano tudi kot **stolnica Albi**. Je najpomembnejša katoliška zgradba v Albiju in je sedež katoliškega nadškofa Albija. Zgrajena je na skalnem vrhu s pogledom na reko Tarn. Po albižanski križarski vojni je bila najprej zgrajena kot trdnjava; gradnja stolnice se je začela leta 1282 in so jo gradili 200 let. Je med največjimi opečnimi stavbami na svetu. Preseneča s kontrastom med njeno strogo zunanjo podobo vojaške trdnjave in slikovnim in kiparskim bogastvom njene notranjosti. Spomenik brez primere potrjuje svojo moč s slogom, značilnim za jugovzhod Francije, južno gotiko. Leta 2010 je bila stolnica vpisana na Unescov seznam svetovne dediščine. Sprehodiva se po mestu ko naenkrat zagledava, da se s stolpa stolnice na sosednjo zgradbo po železni vrvi spušča akrobat na kolesu. Na drugi strani stolnice so ob mostu nameščene kamere in avtomobil z novinarsko ekipo. Nekaj se tu dogaja, toda kaj?

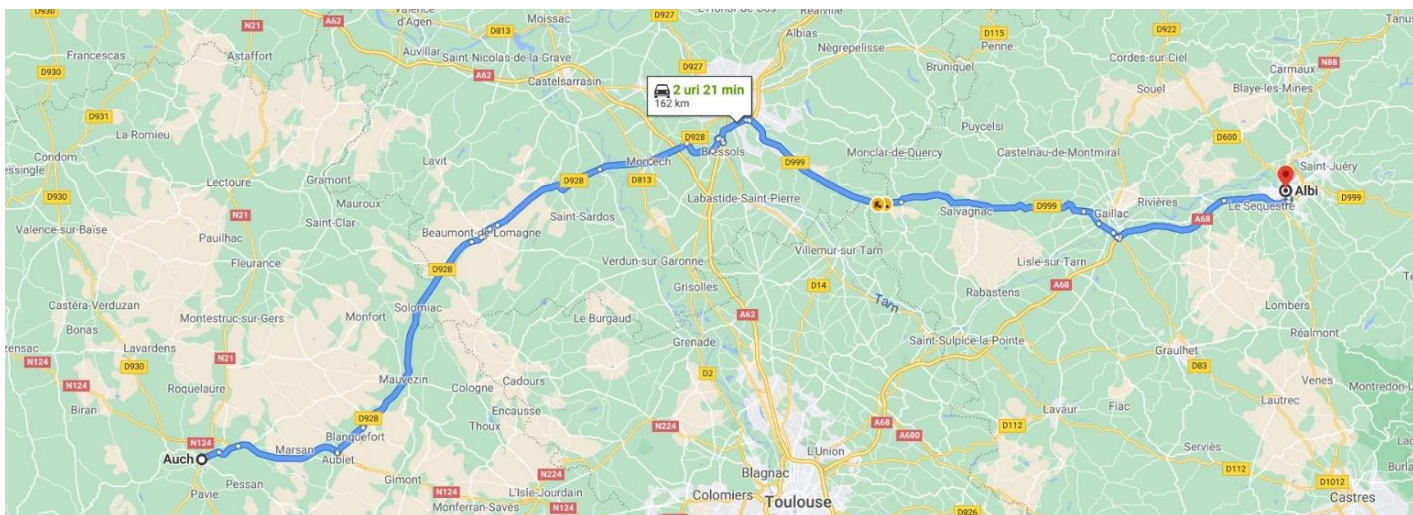

Kaj kmalu dobiva odgovor na najino vprašanje. Jutri se tu začne 11. etapa Tour de France. Seveda tega ne smeva zamuditi, zato pade odločitev, da počakava na jutrišnji dan.

Na poti sva že skoraj teden dni, Španske meje pa še zdaleč ni na vidiku. Pot naju pelje mimo Montaubana do kraja Auch. Postajališče za AD je lepo urejo (43.635243, 0.587961). Parcele so razdeljene na separeje in ločene z živo mejo. Prostori so dovolj veliki, da postaviva mizico ter si privoščiva kozarec vina. Janez takoj naveže stike s sosedi »preko meje« in jim ponudi nekaj svojega slastnega peciva, ki ga speče vsakokrat, ko se odpraviva na daljšo pot. Popoldne preživiva ob igranju badmintona, kartanju in branju knjige. Proti večeru se odpraviva na sprehod v mesto. Auch je znan po poznogotski stolnici svete Marije iz 15. do 17. stoletja in čudovitih kornih klopeh. Od leta 1998 je priznana kot del Unescove *Jakobove poti v Franciji*. Omeniti velja tudi "La Tour d'Armagnac", stolp iz 14. stoletja na vrhu monumentalnega stopnišča, zgrajenega sredi 19. stoletja, ki vodi od Gersa do stolnice. Spodnji konec tega stopnišča varuje kip mušketirja d'Artagnana, lika iz romana Alexandra Dumasa, ki temelji na resničnem življenju Charlesa Batza, grofa d'Artagnana. Tu je preživel otroštvo in mladost.

Četrtek, 18. 7. 2019

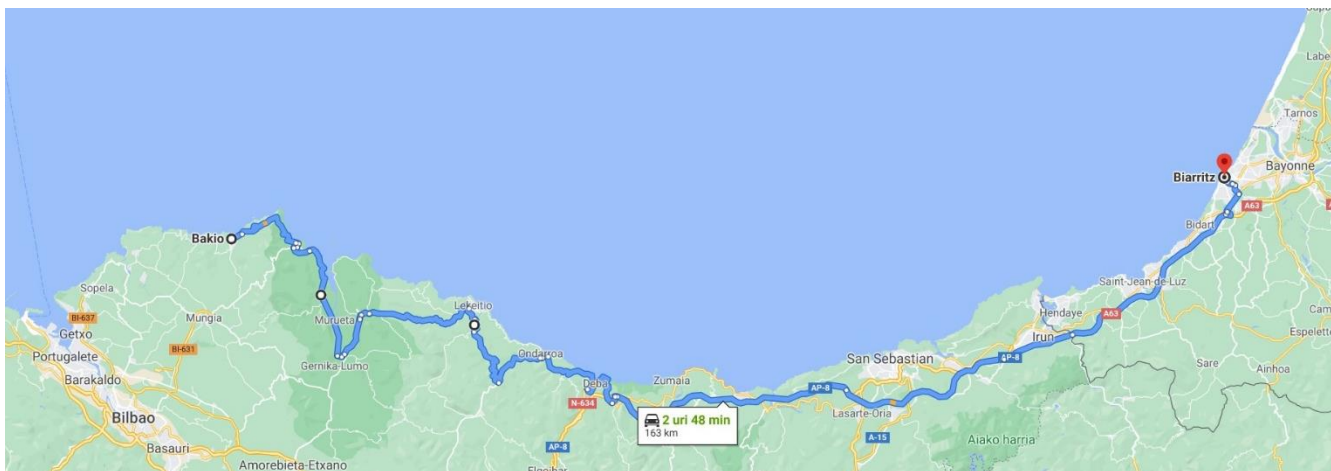
V vseh teh letih najinega počitnikovanja z avtomodomom se je način potovanja zelo spremenil. Začetno vstajanje, včasih še pred svitom, in celodnevni lov na znamenitosti, do trenutka, ko sva že pozno v noč popadala v posteljo, je zamenjalo lahko poležavanje in uživanje zdaj in tukaj. Nisva se več obremenjevala s tem, kaj si morava ta dan vse pogledati in koliko kilometrov bo potrebnih za to. Živela sva za ta trenutek in si pustila, da so naju želja, zanimanje in pot pripeljali tako daleč, kot se nama je tisti dan »dalo«.

Poležavala sva do pol devetih. Vreme je oblačno tako da bo potovanje prijetno, brez pretirane vročine. Bolj kot se približujeva morju, bolj vročina narašča. Parkirava ob marini v Biarritz-u 10 €/ 24 ur (43.526623, -1.516745). Zvečer, ko vročina popusti, se odpeljeva s kolesi ob obali. Pretirane želje po kopanju v Atlantiku ni. Eno leto sem se podala v vabljive valove a me je mrzla voda kar hitro pregnala nazaj na topel pesek. Od takrat mi je dovolj, da je morje nekje tu, ob meni, za namakanje riti pa bom še naprej prisegala na toplo Jadransko morje. Ko sonce zaide se množice preselijo iz plaže v bližnje lokale. Glasba in glasni smehi polnijo sprehajalne poti. Plažo zasedejo sprehajalci kosmatincev, ki se brezglavo podijo za žogicami, spet drugi v zrak spustijo zmaje in lovijo vetrove, ki prihajajo iznad prostranega Atlantika. Midva si iz AD vzameva pivo, sedeva na zid ob plaži in podoživljala vtise minulega dne.

Petek, 19. 7. 2019

Zjutraj se zbudiva že ob 8ih. Sonce pripeka a hkrati z morja kar močno piha. Super pogoji, da opereva in posušiva perilo. Okrog 10ih že nadaljujemo pot proti meji s Španijo. Vmes se ustaviva še v švedskem gigantu IKEA, kjer kupiva posodo za steake. San Sebastian obvoziva. Nakako naju to klišejsko obmorsko mesto ne mika. Raje izbirava manj prometne poti, ki vodijo skozi lične in prikupne vasi. Najin cilj ta dan je parkirišče v mestu Bakio (43.427660, -2.804109). Parkirava ob AD-ju z nemško registracijo. Cev speljana iz oskrbovalne postaje naravnost skozi kopalniško okno je dajala vedeti, da se sosedje soočajo z neko težavo. No, kasneje se izkaže, da je sosed Italijan in da se jim je pokvarila črpalka za vodo. Pomagava kolikor lahko, potem pa se zvečer odpraviva do plaže. Plaža je zaradi pozne ure prazna, sedeva na klopi ob sprehajalni poti in odklopiva za ta dan.

Sobota, 20. 7. 2019

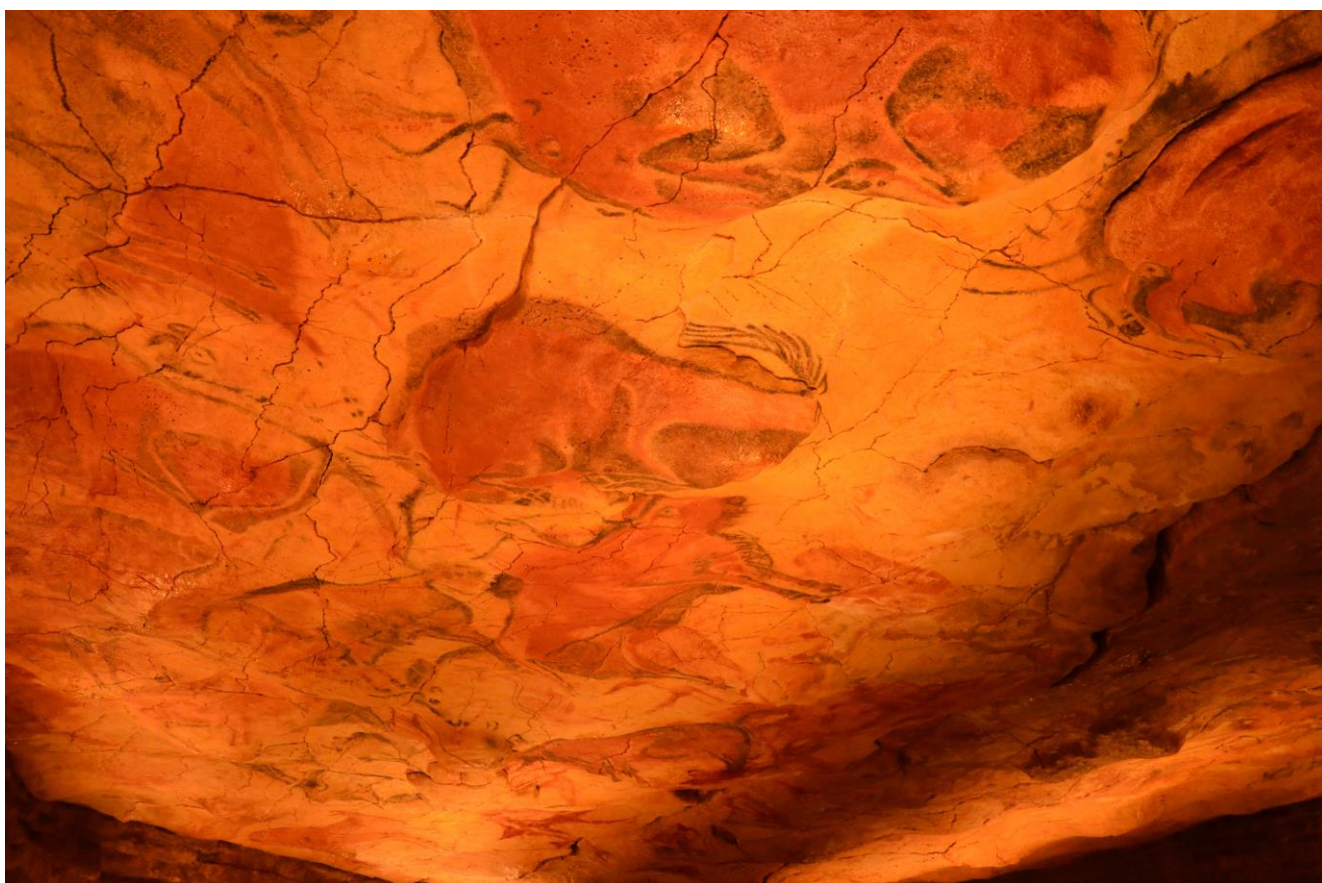
Mestece Bakio je bila le izhodiščna točka, ki sva si jo izbrala za ogled **San Juan de Gaztelugatxe**. Baskovska obala je na tem območju groba. Morje nenehno razjeda skalnato obalo in ustvarja predore, oboke in jame. Otok Gaztelugatxe je v središču tega odseka obale ob majhnem otoku Aketx. Ob puščavnici je majhno zavetje s pogledom na morje, ki služi za piknik in zavetje pred vetrom. Do puščavnice dostopa ozka pot, ki prečka trden kamniti most in se povzpne po 241 stopnicah do vrha. Po legendi je treba po nekoliko napornem vzponu na vrhu skale trikrat pozvoniti in si zaželei željo. Za pot do otočka sva izbrala obalno cesto, ki pa se je izkazala za napačno izbiro saj so bili na njej skoraj 30 % vzponi in spusti. Kolesi sva večino časa tako potiskala ob sebi. Ob hišici, kjer pobirajo vstopnino parkirava in se po stopnicah najprej spustiva do obale. Ura je zgodnja, zato nama ni treba plačati vstopnine. Hkrati naju tako zgodnja ura nagradi tudi s tišino in možnostjo, da doživiš in občuduješ pokrajino v samoti. Ko se vračava z otočka »promet« počasi narašča. Tišino prerežejo pogovori množice ljudi. Do parkirišča se spustiva po regionalni cesti, ki je veliko bolj položna kot najina obmorska izbira. Pot nadaljujeva do Altamire in jo večji del prevoziva po avtocesti, ki ni plačljiva.

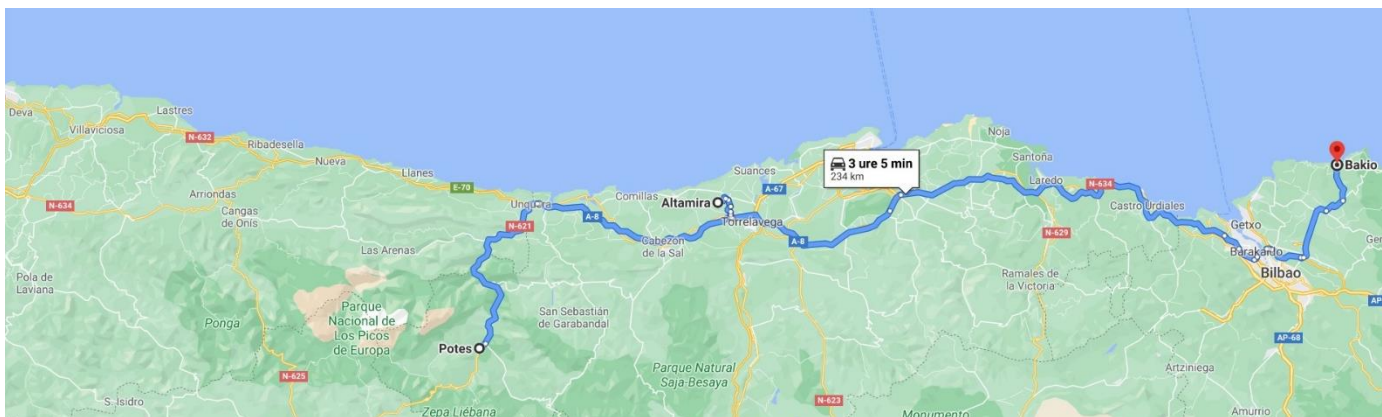
Altamira je jama oziroma naravna votlina, ki leži v bližini Santillana del Mar v Kantabriji. V njej so ohranjene ene izmed najpomembnejših prazgodovinskih jamskih poslikav sesalcev in odtisi rok. Jamo so povsem po naključju odkrili leta 1868. Njihovega pomena niso spoznali takoj. Jamske poslikave v jamah so smatrali za potegavščino. Šele raziskave v začetku dvajsetega stoletja so potrdile, da gre za slikarije, ki izvirajo iz ledene dobe, natančneje, nastale naj bi 13.500 let pred našim štetjem. Parkirava (43.378176, -4.124871) in se odpraviva do vstopne točke. Prijazna gospodična naju, kot vsepovsod do sedaj, vpraša od kod prihajava, vpiše destinacijo v računalnik, nama izroči karti ter zaželi prijeten ogled. Ko želiva na vsak način plačati se samo nasmehne in izjavi It's free. Najprej počakava na prosto »kino« dvorano v kateri si ogledava filmček o odkritju jame. Podobe v jami prikazujejo živali med njimi bizona, divjega merjasca in konja ter tudi človeške odtise in obris. Vsebujejo večbarvne slike, gravure, črne, rdeče in oker barve. Ta replika jame je bila zgrajena leta 2001. V letu 2010 so načrtovali ponovno odprtje »originalne« jame za obiskovalce vendar se je špansko ministrstvo za kulturo odločilo, da bo jama ostala zaprta za javnost. Ta odločitev je temeljila na nasvetu skupine strokovnjakov, ki je ugotovila, da so pogoji za ohranitev notranjosti jame postali veliko bolj stabilni od njenega zaprtja. Ogledava si še muzejske zbirke se sprehodiva do vhoda v originalno jamo ter se odpeljeva dalje. Jama je sicer zanimiva vendar na naju ni pustila tolikšnega vtisa, kot pred leti jama Lascaux. Lahko bi rekli: Ko enkrat poskusiš meso, ti krompir več ne diši.

Najini prvotni načrti, da prevoziva severno obalo Španije vse do konca sveta – Fisterre, so se spremenili. Odločiva se, da se v Panesu obrneva južno, po krajši poti do Portugalske. Družbo nama dela reka Deva, ki meji pokrajini Asturija in Kantabrija. Cesta reže stene visokih skal, sončni žarki že zdavnaj ne sežejo več tako globoko da bi naju osvetljevali, okolica postane siva, temna, skrivnostna in nič kaj prijazna. 40 minut se že voziva po kanjonu, ki mu ni in ni videti konca. Dan se poslavlja in v mene se počasi seli nemir. Nekje bo treba prenočiti. Toda kje? Cesta komajda premore kakšno

razširitev kaj šele osvetljeno parkirišče z množico ljudi. Nepisano pravilo je, da kilometre nabirava le po dnevi, ko je svetlo. Pomembna je pot in ne cilj. Ampak morda bo danes eden tistih trenutkov, ko podaljšava vožnjo kljub vedenju, da morda zamujava dih jemajoče razglede in poglede. V avtu postane tiho. Oba zreva skozi okno in upava, da bo naslednji ovinek prinesel tako željeno življenje. Pokrajina se nenadoma odpre, kot da bi nekdo s kladivom udaril po stenah skal in bi se le-te spremenile v prostrano ravno polje. Pred nama se izpiše ime vasice **Potes**. Parkirava kar na travnatem parkirišču. Z nekaj spretnosti poiščeva prostor, ki bi bil kar se da raven (43.155831, -4.623233) in si skuha večerjo. Med jemanjem stvari iz boxa se Janezu raztreščijo kekse na katere z bliskovito hitrostjo plane pes s soslednjega AD. Kolikor se da hitro v smehu rešiva preostale kekse pred sosedovim kosmatincem. A ker je vedno dobro, da poznaš svoje sosede je hkrati to zelo dobra iztočnica, da se spoznamo. Mlada družina prihaja iz kraja Lledó nekje 200 km južneje od Barcelone. So vinogradniki, ki se ukvarjajo s pridelavo vina in Vermuta. Seveda takoj sledi pokušina te okusne pijače in izmenjava naslovov s povabilom, da se naj oglasiva, če naju pot kdaj pelje tam mimo. Zamisel je bila mikavna vendar midva nisva bila še niti na polovici najinega potovanja, zato naslov in telefonsko skrbno hraniva za pozneje. Mesto Potes se nahaja ob izlivu reke Quiviesa v reko Devi in uživa sredozemsko mikroklimo, ki omogoča gojenje vinske trte, orehov in topolov. Staro mestno jedro je labirint ulic in stopnic s srednjeveškim vzdušjem. Torre del Infantado, simbol Potesa v karerem je zdaj mestni svet, je bil zgrajen v 15. stoletju. Takrat je bila zgrajena tudi stara gotška cerkev San Vicente. Na trgu je spomenik violinistu Jesúsu de Monasterioju, bližnji most San Cayetano pa gleda na reko Quiviesa že od 13. stoletja.

Nedelja, 21. 7. 2019

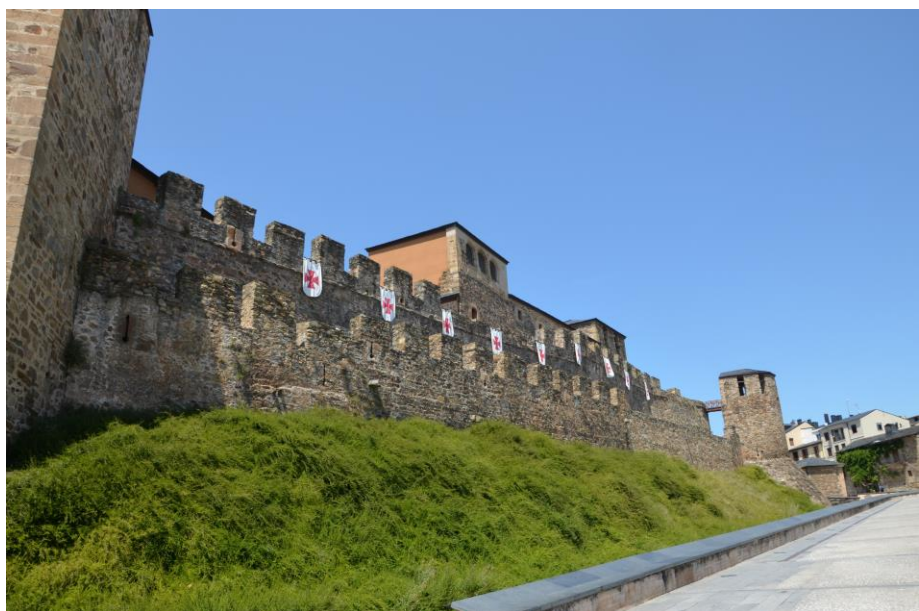
Jutro je oblačno, ko se odpeljeva čez gorski **prelaz San Glorio** (1906 m.n.v.). Lociran je nekaj 800 m južneje od južne meje nacionalnega parka Picos de Europa. Prelaz ni pomemben le za ljudi temveč tudi za lokalno populacijo medvedov. Zadnjih nekaj metrov vzpona je potekal v gosti megli, ko pa sva se začela spuščati je veter razpihal meglice in pred nama so se pokazali vrhovi oddeti v pisano paleto barvnih odtenkov. Del poti naju vodi ob velikem **vodnem rezervoarju** Embalse de Riaño katerega gradnja se je začela leta 1965. Po zaprtju jezusa leta 1987 je bilo poplavljenih devet mest v regiji. Prečiva ga po viaduktu. Potem se pokrajina umiri in postane pusta. Vasi skozi katere se peljeva so prazne. K temu zagotovo pripomore tudi to, da je nedelja in ljudje preživijo prosti dan v zavetju svojih domov.

Leon obvozi in pot nadaljujeva v smeri Ponferrade. **Ponferrada** leži na poti svetega Jakoba (Camino de Santiago), ki je del Unescove svetovne kulturne dediščine. Vsako leto jo obišče veliko romarjev, ki potujejo skozi mesto na poti v Santiago de Compostela. Znana je tudi po **templjarskem gradu *Castillo de los Templarios***, ki se razprostira na približno 16.000 kvadratnih metrih. Leta 1178 ga je Ferdinand II. od Leona dal templjarjem, da bi zaščitil romarje na poti v Santiago de Compostela. ***Basilica de la Encina*** je cerkev, zgrajena leta 1573 v renesančnem slogu. Mesto je živahno, ulice so polne ljudi, ki iščejo senco pod ogromnimi dežniki in srkajo opojno pijačo. Na parkirišču se oskrbiva (42.543311, -6.586700) ter nadaljujeva pot.

Naslednja točka na seznamu je bil **Las Medulas**. Na majhnem parkirišču (42.461406, -6.767511) poiščeva prostor za najin AD kljub tabli o prepovedi parkiranja. Ker ni bilo gužve (nedelja?) kršiva to opozorilo ter se sprehodiva do bližnje stavbe na kateri je na veliko napisan -i-. Povprašava za smer, saj razgled, ki sva ga imela ni nakazoval na znamenitost, ki sva jo iskala. Prijazna gospodična nama izroči papir z narisanimi potmi ter označi točke, ki jih ne smeva izpustiti. Sonce pripeka, vetra in sence pa od nikoder. Pot naju najprej vodi skozi staro vasico, potem pa zapustiva asfalt in skreneva levo na makedamsko pot. Spremlja naju rdeča zemlja ter nasadi maronov. Las Médulas je zgodovinsko nahajališče zlata v bližini mesta Ponferrada. Spektakularna pokrajina je posledica *ruine montium* (rušenja gora), rimske rudarske tehnike.

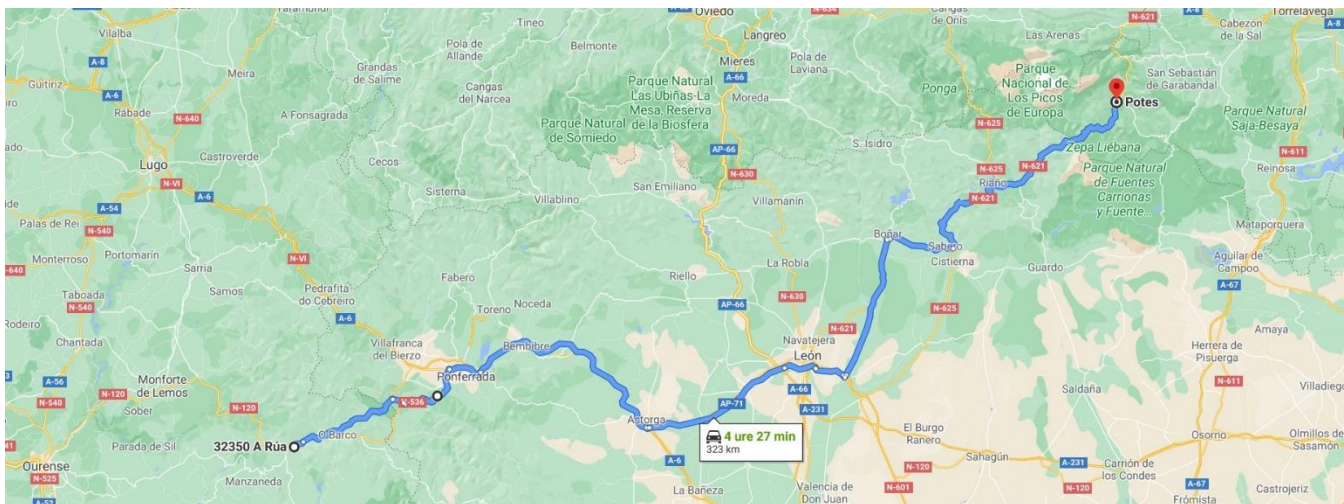
Uporabljena tehnika je bila vrsta hidravličnega rudarjenja, ki je vključevalo spodkopavanje gore z velikimi količinami vode. Plinije starejši je opisal tehniko rudarjenja, ki lahko temelji na neposrednem opazovanju v Las Médulasu.

Kar se zgodi, daleč presega delo velikanov. Gore so prevrtane s hodniki in galerijami, ki jo osvetlujejo svetilke z omejenim časom delovanja, da določajo časovni razpon dela. Rudarji mesece ne vidijo sončne svetlobe in mnogi med njimi umrejo v predorih. Razpoke v notranjosti kamna so tako nevarne, da bi bilo lažje najti purpurin ali bisere na dnu morja kot narediti brazgotine v skali. Kako nevarno smo naredili Zemljo! Ogledava si dve ogromni jami, ki sta ostali po izkopavanjih. Na karti, ki sva jo dobila, je bila označena razgledna točka. Videti je bilo, da se da le ta doseči tudi z avtomobilom, zato se odločiva raje za to varianto. Vode nama je že zmanjkalo, vročina pa ni in ni hotela popustiti. Rahlo izčrpana se vrneva v AD in odpeljeva to razgledne točke. Najprej naju na poti pričakata dve resnično ozki mesti. Potrebna je pomoč v obliki poklopljenih vzratnih ogledal in iztegnjene glave za nadzor širine. Na koncu poti se cesta obrne zelo strmo navzgor, kakor da bi se usmerila v samo nebo in ne na hrib pred nama. Premagava jo v prvi prestavi. Parkirišče ob strani je še zadnja točka dosegljiva z avtom. Naprej je potrebno peš. Klanca kar ni in ni hotelo biti konca. Strme lesene stopnice naju usmerijo kakšnih 10 m niže. Plačava vstopnino, se opremiva s čelado in svetilko ter se podava v zapuščene rove v osrčje rdeče skale. Tunel je na posameznih delih zelo nizek tako da ga premagava skoraj po kolenih. Razgled, ki se ti odpre z »okna« je naravnost dih jemajoč. Pred tabo se razprostira nazobčan relief pokrajine z rdečimi ilovnatimi gorami in posute z nasadi maronov. Ura se počasi približuje osmi. Čisto prevzeta nad doživetji tega dne sva pozabila, da sva danes imela samo zajtrk. Odpeljeva se do bližjega mesta Rua in parkirava ob jezeru ob bok športnemu kompleksu (42.389414, -7.115050). Družbo nama delata dva Škota. Po večerji sedeva na klop ob jezeru, ob polnoči pa popadava v posteljo.

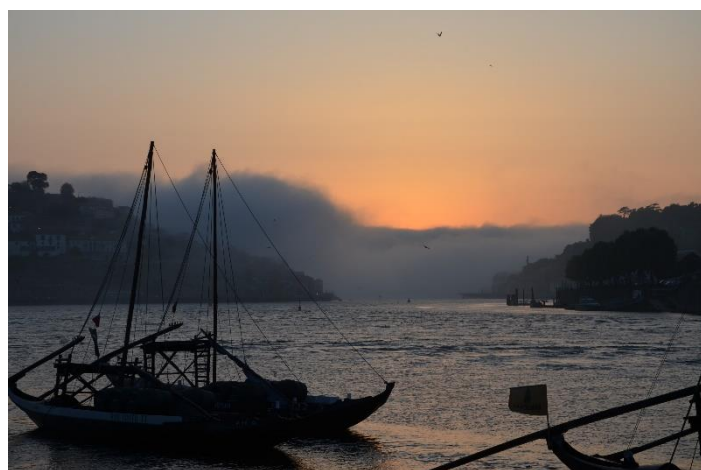
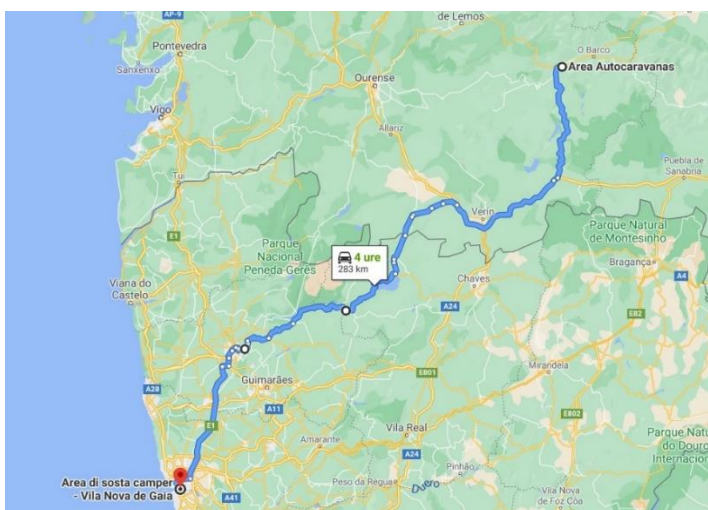

Ponedeljek, 22. 7. 2019

Do Portugalske naju loči le še borih 100 km. Pot naju vodi skozi pokrajino na kateri so še vedno sledi obsežnih požarov. V dolini naju za kratek čas spremlja reka Camba. Mejo prečkava nekaj kilometrov južneje od Verina. Da sva v drugi državi kaj hitro opaziva po slabih cestah in enoličnih hišah. Vendar kasneje spoznava, da je takšna slika le na podeželju. Nekje na poti proti Bragi opaziva, da sva pridobila eno uro časa. Popolnoma sva pozabila prestaviti uro. Brago obvoziva saj je najina ciljna točka **Porto**. Da sva mestu blizu nama jasno dajo vedeti dolge kolone vozil v katerih sva obtičala. Premikamo se po polžje hkrati pa budno spremljava smerne table za najin izvoz. Parkirišče najdeva nekoliko izven centra Porta ob reki Duero (41.143033, -8.632024). Iznad morja se po reki proti centru mesta vije skrivnostni megleni oblak. Občutki so mešani od vznemirjenja do strahu, kaj za vruga je zdaj to? Snameva kolesa ter se odpeljeva v mesto. Porto je drugo največje mesto Portugalske, kar postane hitro jasno ob pogledu na množice ljudi, ki se sprehajajo ob reki ali pa posedajo v lokalih ob promenadi. Na Portugalskem vse obroke jedo nekoliko kasneje. Kosila tukaj torej ne pričakujte pred trinajsto uro predvsem pa je treba biti pozoren na večerje. Večina restavracij je odprtih do tretje ure zjutraj, odprejo pa se v večini šele po osmi uri zvečer. Optimalen čas večerje je tako med deveto in deseto uro. Midva si večerje zunaj nisva privoščila ampak sva jo raje hitro mahnila skozi množico ljudi v AD. Mesto si bova ogledala jutri, ko bo svetlo.

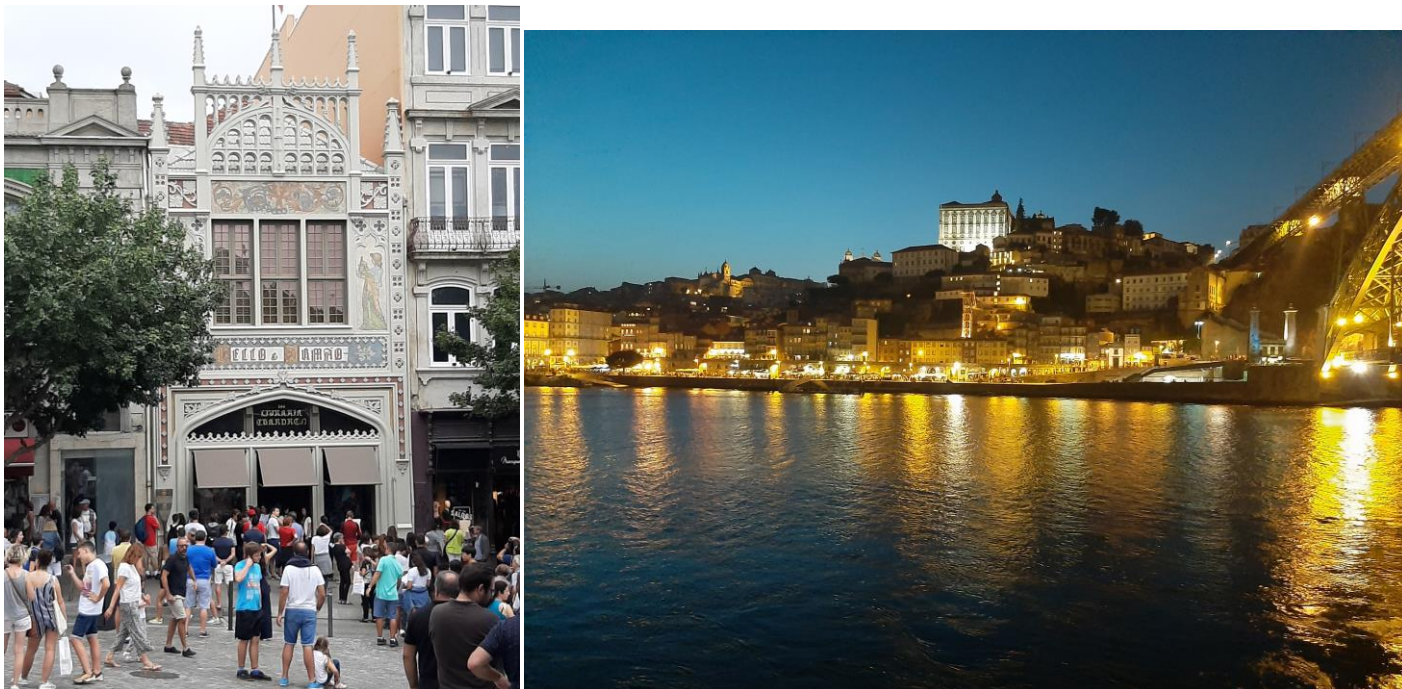

Torek, 23. 7. 2019

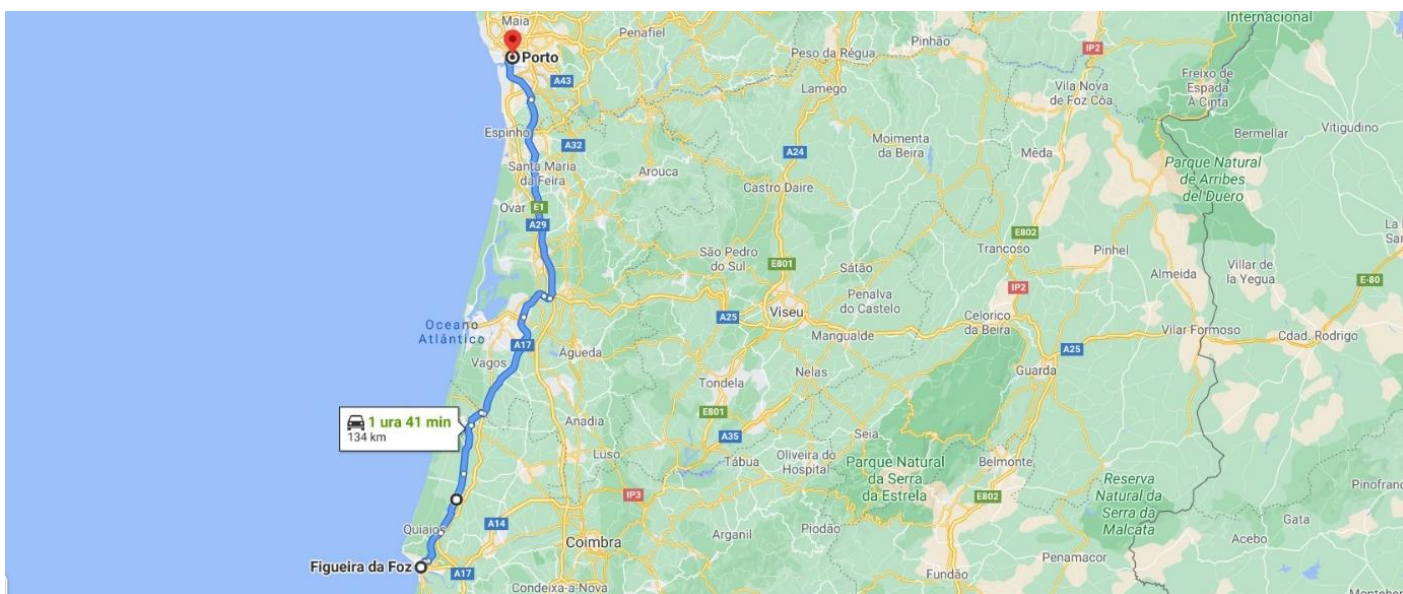
Spanje je bilo mirno. Pričakalo naju je oblačno vreme, zato bo ogled mesta toliko bolj prijeten. Najprej se seveda ustaviva v kleti s Portovcem. V preteklosti so po reki z lesenimi čolni prevažali sode vina Portovca, po katerem je Porto tudi znan. Na drugem bregu reke Douro, kjer je mestice Vila Nova de Gaia, je kakšnih 50 vinskih klet, kjer je možno poskušati različne vrste vina Portovca. Ogled se je končal s pokušino in nakupom tega znamenitega vina. Nato se odpeljeva do železniške postaje. **São Bento** je glavna železniška postaja, ki leži tik ob centru mesta. Na notranjih stenah vhodne dvorane so na ploščicah naslikani prizori iz vsakdanjega življenja in bitk. Nasploh je za mesto značilno, da imajo

stene prekrte s poslikanimi ploščicami. Pred **knjigarno Lello** je bila vsaj 150 m dolga kolona, zato se nisva odločila, da čakava. Sedaj mi je sicer žal, ampak... Zgodba o portugalski knjigarni Lello e Irmão, najstarejši in najlepši na svetu, sega v zgodovino mnogo dlje kot magična zgodba o Harryju Potterju, a jo je prav ta rešila. Knjigarna je utrpela hud udarec, ljudje so jo nehali obiskovati, nič več niso kupovali knjig in devet ljudi, kolikor jih je bilo zaposlenih leta 2015, je v strahu čakalo, kdaj bodo ostali brez službe. Med letoma 1991 in 1993 je v Portu živela J. K. Rowling, mati Harryja Potterja. Učila je angleščino in pogosto obiskala knjigarno, ki jo je s svojo arhitekturo, čudovitimi lesenimi stopnicami, ki se začnejo kot eno in potem vegasto razcepijo na dvoje, policami, ki so se šibile pod knjigami, tako navdihnila, da jo je vpletla v knjige o mladem čarodeju. Mnogi njegovi oboževalci so jo želele videti od blizu, pokukati v resnični svet, ki je navdihnil domišljijo. Število obiskovalcev se je povečalo s skoraj nič na neverjetnih 4000 na dan! Knjigarna se je hitro uvrstila na turistični seznam nujnih atrakcij, tudi Lonely Planet jo oglašuje kot kraj, ki si ga je treba ogledati. Zdaj prodajo kakih 1200 knjig na dan, namesto devetih zaposlenih pa jih imajo 60. V stavbi so še vedno tirnice in leseni voziček, ki so ga nekoč uporabljali za premikanje knjig po trgovini med policami. Raje sva se odpeljala do cerkve **Clérigos**. Njen visoki zvonik Torre dos Clérigos je viden z različnih mestnih točk in je eden njenih najbolj značilnih simbolov. Žal sva šele po plačilu vstopnine ugotovila, da je tudi tukaj kolona, a precej manjša kot pred knjigarno. Ko se vzpenjaš po stopnicah proti vrhu lahko opazuješ prav posebno glasbilo karilon. Instrument je sestavljen iz 49 litih bronastih zvončkov v obliki skodelice, ki se predvajajo zaporedno za ustvarjanje melodije ali skupaj za igranje akorda. Tradicionalni ročni karilon se igra tako, da s pestmi udarjamo po palicam podobnih tipkah in s pritiskom tipk na tipkovnici na pedal. Tipke mehansko aktivirajo vzvode in žice, povezane s kovinskimi kleščami, ki udarijo v zvonce. Trud je na vrhu poplačan, ko se ti odpre prekrasen razgled na staro mesto jedro in reko Douro. Kot vsako drugo mesto je tudi Porto poln muzejev, galerij, cerkev, parkov... Videti bi se dalo še veliko, midva pa sva naredila le še krog po bližnjem centru in se odpeljala dalje. Vleklo naju je na jug, ven iz vrveža na obalo.

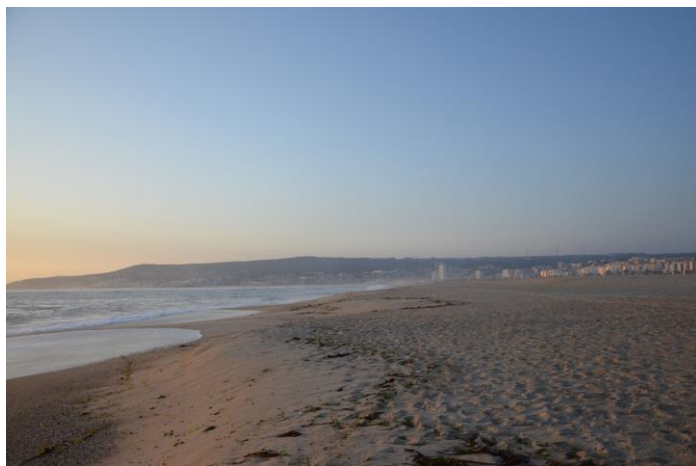
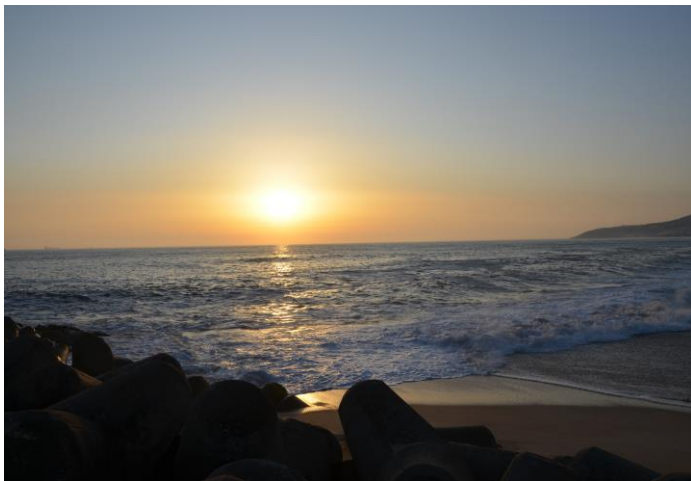

Figueira da Foz je obalno mesto, ki s svojimi neskončnimi promenadami in hoteli rahlo spominja na domači Portorož. Na območju zakonitih iger na srečo ima eno največjih igralnic na Iberskem polotoku. Parkirava na postajališču za AD tik ob prostrani peščeni obali (40.147717, -8.867360). Dan zaključiva z večernim sprehodom do svetilnika.

Sreda, 24. 7. 2019

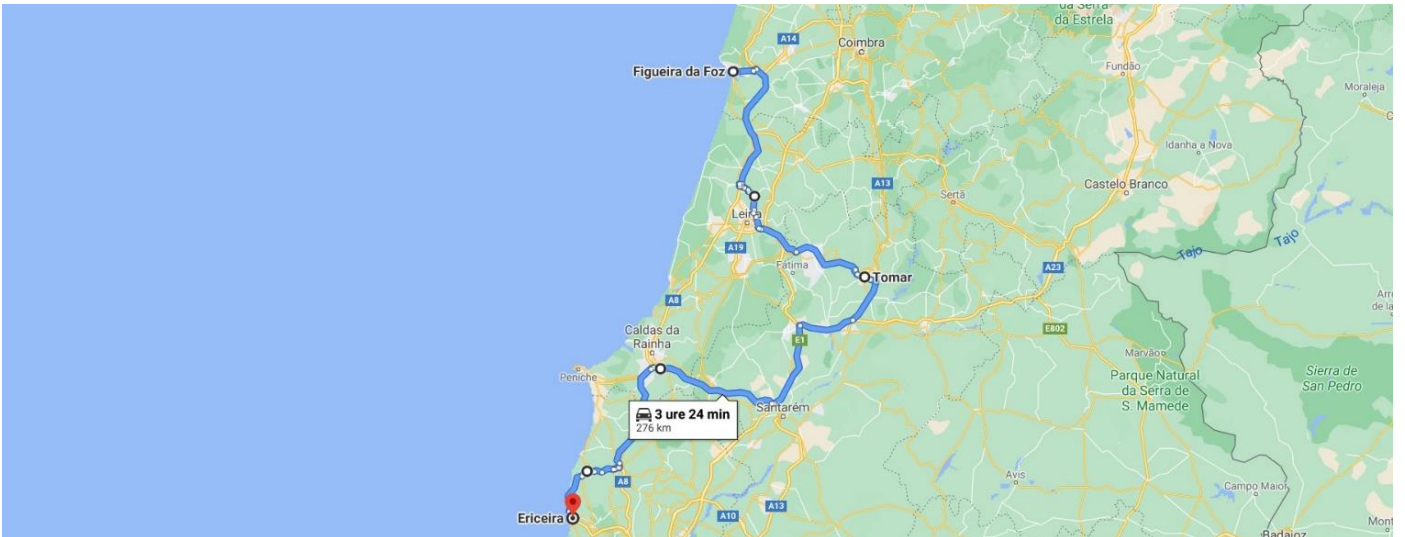
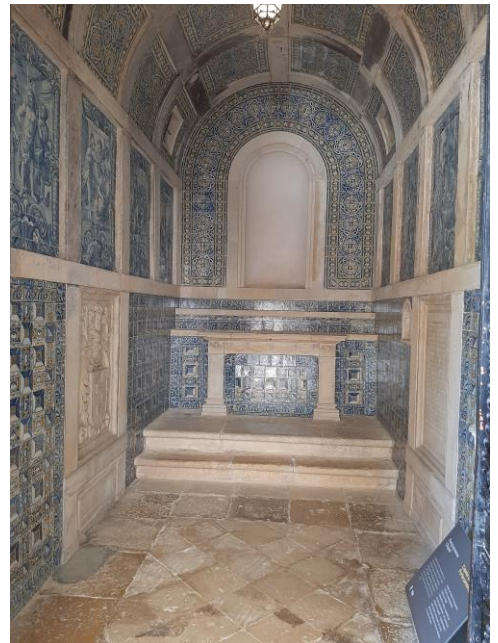
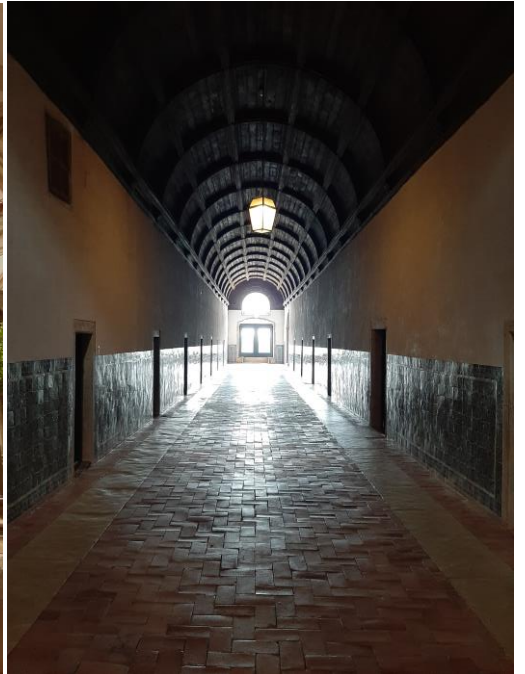
Figueira da Foz ima več cerkva, mnoge med njimi v bogatem baročnem slogu, občinski muzej z arheološko, etnografsko in umetniško zbirko, trdnjavo Santa Catarina in staro trdnjavo Buarcos, *stolp Relógio* ob glavni peščeni plaži, palačo župana Sotto pa tudi več zelenih površin in majhnih vrtov. Na potovanju sva že slaba dva tedna, zato prepričam Janeza, da si vzameva dan za lenarjenje. Kartanje, branje knjige, opazovanje ribičev na pomolu in dan mine, kot bi trenil. Sonce je močno a ga zaradi vetra ne čutiš tako zelo, zato se Janez zvečer bori s slabostjo in glavobolom.

Četrtek, 25. 7. 2019

V Portu sva pri degustaciji Portovca spoznala par iz Avstralije. Seveda je takoj stekla beseda od kod prihajava in kam sva namenjena. Predlaga sta nama, da si naj ogledava templjarsko mesto **Tomar**. Najin cilj je bil oddaljen dobrih 100 kilometrov. Pot naju je peljala mimo svetovno znanega romarskega središča – Fatime. Naju tja ni niti malo mikalo ☹️ Veličastno obzidje **Samostana Kristusovega reda** (39.604796, -8.417676) s še bolj veličastnimi zgradbami za njim, je skrito v manjšem prijetnem gozdu, vhod v osrednjo samostansko cerkev pa vodi skozi park do veličastnega portala. Tu se za deset tisoče turistov, ki se vsako leto zgrinjajo v enega od sedmih portugalskih spomenikov pod zaščito Unesca, začne neobičajna zgodba viteškega življenja skrivnostnega reda siromašnih vitezov z močnim verskim in mističnim prizvokom. Grad Tomar so zgradili že okoli leta 1160 na strateški lokaciji blizu reke Nabao. Ima okrogle obrambne stolpe namesto kvadratnih. Okrogli so se pokazali za veliko bolj odporne pred napadi. Vsi prepleteni hodniki vodijo do osrednjega dela gradu, do glavne templjarske rotunde, imenovane Charola, osmerokotna zasnova pa je posnetek božjega groba v Jeruzalemu. Prostranost je največja značilnost tega objekta, saj naj bi templjarji hodili k maši na konjih. V gradu je združenih kar osem majhnih in vendar po svoje razkošnih samostanov. Claustro da Lavagem je bil namenjen pralnici oblačil menihov, Claustro do Cemitério je bil namenjen pokopom vitezov in menihov in tam je tudi grob Diega da Gama, brata slovitega morjeplovca in navigatorja Vasca da Game. Preostali samostani so primeri vrhunske arhitekture tistega časa in med seboj povezani z elegantnimi zaviti stopnišči. Skrivni templjarji še dandanes vzbujajo veliko pozornost, saj naj bi prav oni poznali veliko Kristusovo skrivnost - skrivnost svetega grala. Zapeljeva se še do bližnjega **akvadukta Pegões** (39.607888, -8.437873) in naprej proti jugu. Prespiva v majhnem obmorskem kraju.

Petek, 26. 7. 2019

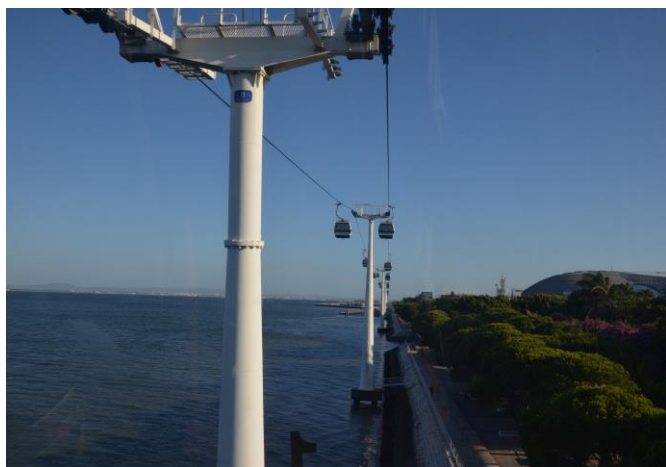
Zjutraj opereva AD, se oskrbiva s svežo vodo ter se odpeljeva proti **Sintri**. Doseževa jo v jutranjih urah, ko je Quinta da Regaleira še zaprta. V želji, da se pripeljeva bližje vhodu, zaideva ter se v jutranji tišini in samoti zapeljeva skozi obsežne vrtove in parke, ki obdajajo Quinto da Regaleiro. Previdnost je pamet modrosti, zato parkirava na ogromnem parkirišču ob železniški postaji (38.802584, -9.373876) in se do vhoda zapeljeva s kolesi. Odprli so jo pred pol ure, vrsta pa je bila dolga že kakšnih 100 m. Seveda je bilo na ta račun izpuščenih nekaj besedic negodovanja, ampak je bilo vse poplačano, ko sva vstopila na posestvo. Čeprav je Sintra polna ekstravagantnih vil iz 19. stoletja, nobena ni bolj zanimiva kot Quinta da Regaliera. Palačo **Quinta da Regaleira** je v začetku 20. stoletja zgradil milijonar António Augusto Carvalho Monteiro, ki mu je s pomočjo scenografskega arhitekta Luigija Maninija uspelo uresničiti eno od svojih sanj. Štiri hektarje veliko posestvo tako skriva simbole povezane z alkimijo, zidarstvom, vitezi templarji in rozenkrojcerji. Velik del zemljišč na okoliškem posestvu sestavlja obdelan park, obdan z neštetimi cestami in pešpotmi. Gozdovi so lepo urejeni v spodnjih delih posestva, v zgornjih delih pa so divji in neurejeni, kar odraža verovanje Carvalha Monteira v primitivizem. V parku je tudi obsežen in skrivnosten sistem rovin, ki imajo več vstopnih točk in vključujejo jame, kapelo, jezero s slapom in "Ledino jamo", ki leži pod stolpom Regaleira. Vodnjaki niso nikoli služili kot vodni viri ampak so jih uporabljali za ceremonialne namene, ki so vključevali obrede iniciranja. Po 4 urah hoje sva mnenja, da sva videla dovolj a zagotovo ne vsega. Pri izhodu znova opaziva čakalno vrsto, ki pa je sedaj vsaj 5x daljša. Vse jutranje zamere so hitro pozabljene. V Sintri se z lahkoto zadržiš tudi dan ali dva dlje, če si želiš ogledat vse, kar ti z okolico ponuja. Toda naju je vleklo naprej proti najzahodnejši točki celinske Evrope.

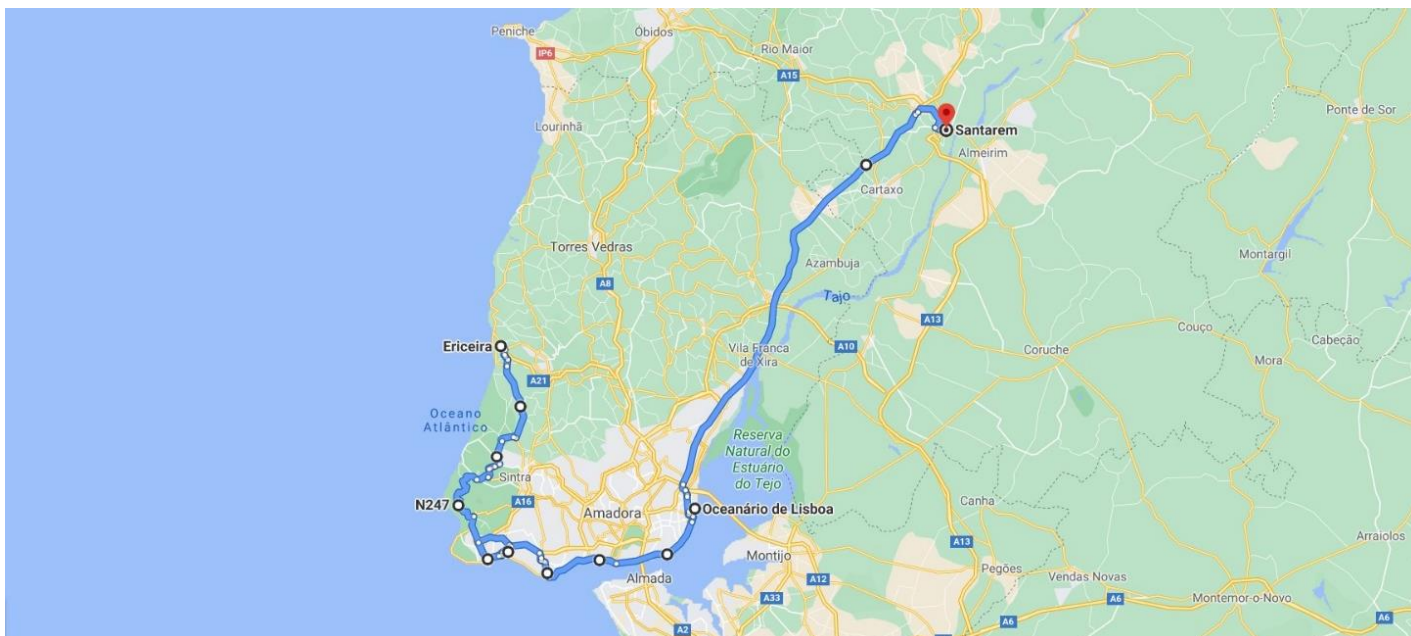

Rt Roca, kraj, kjer se konča zemlja in začne morje. Koordinate te skrajne točke so zapisane na okrasni plošči vrh priobalnega skalovja, ki se dviga okoli 140 metrov nad morje. Na slednjem stoji tudi svetilnik iz leta 1722 in turistična pisarna. Da je rt priljubljena turistična točka spoznava, ko poskuša najti prosto parkirno mesto (38.780760, -9.497726). Znova »spregledava« table o prepovedni parkiranja in smukneva na kratek ogled. Rt hitro zapustiva, saj policija na konjih neprestano kroži in nadzoruje dogajanje. Do Lizbone izbereva cesto ob obali. Dobro pol ure vožnje ti nekako nakaže velikost in razsežnost tega glavnega mesta Portugalske.

Lizbona je eno najstarejših mest na svetu in eno najstarejših v Zahodni Evropi, ki je nastala stoletja pred drugimi sodobnimi evropskimi prestolnicami kot so London, Pariz in Rim. Julij Cezar je naredil občino Felicitas Julia in ji dodal ime Olissipo. Vladala ji je vrsta germanskih plemen od 5. stoletja, ko so jo v 8. stoletju zajeli Mavri. Leta 1147 so jo križarji pod vodstvom Afonsa Henriquesa ponovno osvojili in od takrat je bilo glavno politično, gospodarsko in kulturno središče Portugalske. Lizbona je priznana kot globalno mesto na alfa ravni zaradi svojega pomena financ, trgovine, medijev, zabave, umetnosti, mednarodne trgovine, izobraževanja in turizma. Je edino portugalsko mesto, poleg Porta, ki je priznano kot globalno mesto. Je eno glavnih gospodarskih središč na celini z rastočim finančnim sektorjem in eno od največjih pristanišč za kontejnerje na atlantski obali Evrope. Staro središče je zgrajeno na sedmih gričih, zato so nekatere ceste zelo strme. Mestu tako služijo tri vzpenjače in javno dvigalo. Zahodna stran mesta v veliki večini spada pod naravni park Monsato, eden največjih urbanih parkov na svetu. Najin cilj je bil **Oceanarium**. Je drugi največji akvarij v Evropi. Ima dve nadstropji, pot pa neprestano vodi okoli osrednjega velikega akvarija oz. bazena visokega 7 m. V zgornjem nadstropju so živali, ki živijo najbližje vodi ali na njeni površini, medtem ko v spodnjem nadstropju najdete morska bitja, ki živijo globlje v morju. Za tako veliko znamenitost sva pričakovala tudi temu ustrezno veliki parkirni prostor. Ker ga nisva našla sva pustila AD skoraj pred vhodom (38.760529, -9.094315). Po ogledu akvarija sva se zapeljala še z gondolo. **Gondola** je bila odprta za mednarodno razstavo v Lizboni EXPO'98. Opremljena je s 40 zaprtimi kabinami za 8 oseb. Pot traja do 12 minut v dolžini 1230 metrov, 30 metrov nad reko Tajo. Z nje je čudovita panorama na Narodni park. Ob vrnitvi v AD ugotoviva, da nisva bila zanimiva za tamkajšnje policaje, zato se v miru odpeljeva dalje. Lizbona je bila skrajna južna točka na najinem potovanju. Pot do Gibraltarja bova uresničila drugič s potovanjem po vzhodni obali Španije.

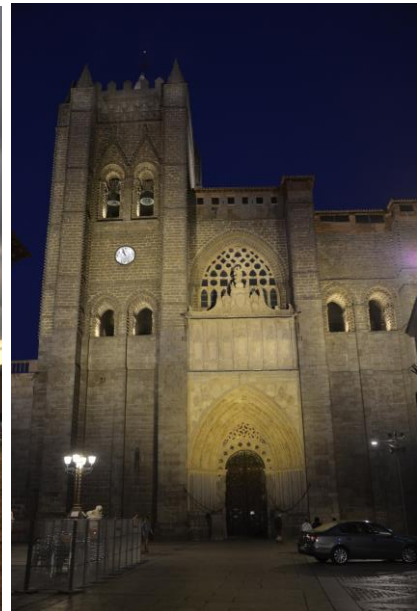
Ustaviva se na označenem počivališču za AD pred Intermarchéjem nekoliko severneje od Lizbone. Napolniva hladilnik in box s pijačo. V bližini je tudi kotiček s pralnim in sušilnim strojem a zaenkrat še ni potrebe po pranju. Janez nemo sedi na stolu in zre skozi okno. Tudi mene ne vleče k običajnem pospravljanju mize, da bova lahko kartala. Neki čudni občutki so v želodcu. Pred bližnjim kioskom s hitro prehrano se začne zbirati množica. Avtomobilski zvočniki ječijo pod sunki basov, vonj že prevečkrat uporabljenega olja napolni kotičke avtodoma. Dovolj je bil le en pogled, besede niso bile potrebne, da sva zaštartala AD in se odpeljala naprej. Tukaj ne bova prespala. Bila je že tema, ceste so se spraznile a naju ta samota niti malo ni motila. Vedno sva se zanašala na občutek v želodcu in če nama je ta narekoval, da odločitev ni najboljša, sva se odpeljala dalje. V mestu Santarem sva parkirala na ogromnem brezplačnem parkirišču (39.230360, -8.688277). Čeprav ni bil osvetljen nama je dajal občutek varnosti in ni naju razočaral.

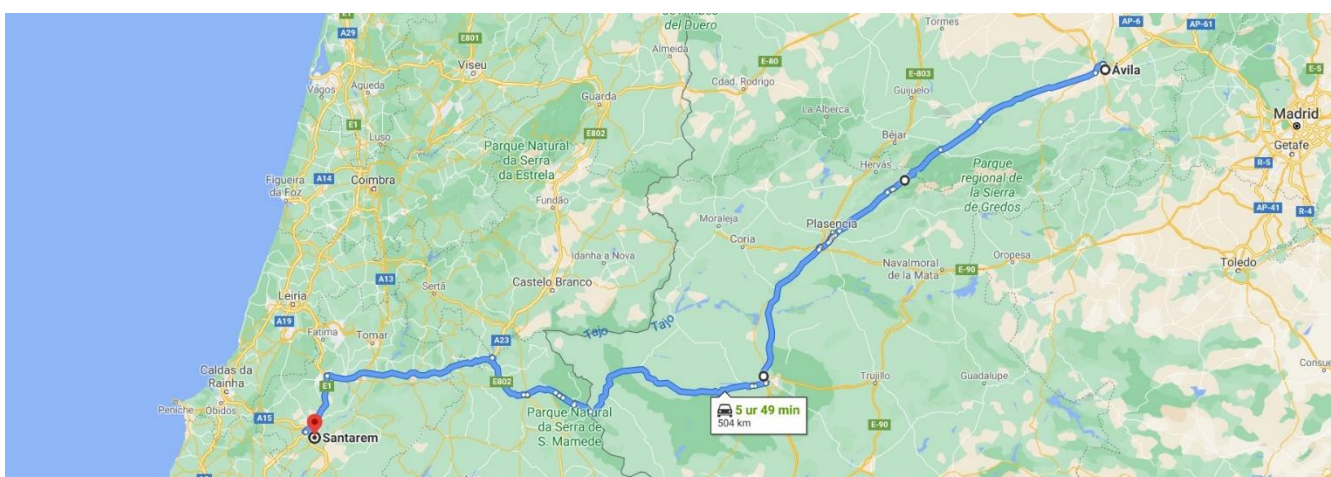

Sobota, 27. 7. 2019

Noč je bila mirna, proti jutru je začelo rahlo deževati. Preden zapustiva Portugalsko v trgovini kupiva odlično olivno olje. Po prestopu meje naju spremlja gorska veriga Sierra de San Pedro. Pogorje ni zelo opazno ker največje nadmorske višine redko presežejo 700 m. Po Cáceres zavijeva na brezplačno avtocesto in jo zapustiva pred Plasencio. Nadaljujemo po N-110 mimo naravnega rezervata **Garganta de los Infiernos** (Hells Throat). V naravnem rezervatu obsega široko hidrografsko mrežo bogato s slapovi in kaskadami, kar je ena glavnih posebnosti tega naravnega prostora. Zanimivi so orjaški grelniki vode, ki so veliki bazeni, vkopani v skalo z rečno erozijo. Zagotovo najdeš tam ravno nasprotno od njegovega imena, a to bo počakalo do naslednjič. Površina je posejana s kostanji in nasadi češenj. Nekje na poti se ustaviva na pivu. Pretirano ceno je poplačal primerno ohlajen vrček za pivo, ki nama je dal energijo za nadaljevanje poti. Cilj današnjega dne – Ávila, doseževa v popoldanskih urah. Najprej se zapeljeva do razgledne točke, potem pa se spustiva na parkirišče ob obzidju (40.661707, -4.705286). V mesto se odpraviva šele, ko se posloviva dan in se nad mesto prikrade noč. Mesto **Ávila**, znano po 2.516 m dolgem srednjeveškem obzidju, je bilo ustanovljeno v 11. stoletju za zaščito španskih ozemelj pred Mavri. "Mesto svetnikov in kamnov", kot ga včasih poimenujejo, je ohranilo svojo srednjeveško strogost. Čiste oblike lahko še vedno opazimo v gotski katedrali in utrdbah, ki so s svojimi 82 polkrožnimi stolpi in devetimi vrati najbolj popolne v Španiji.

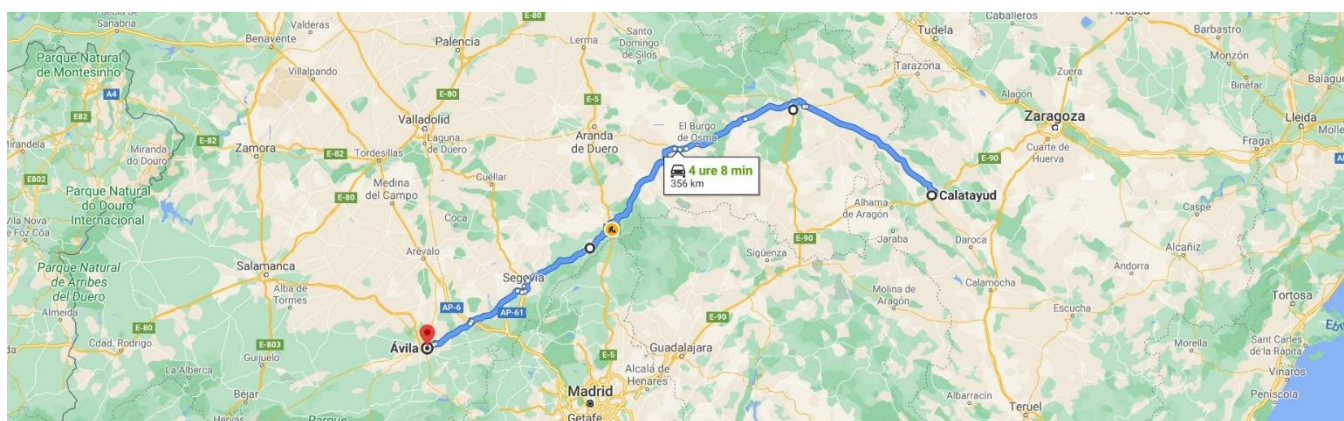

Nedelja, 28. 7. 2019

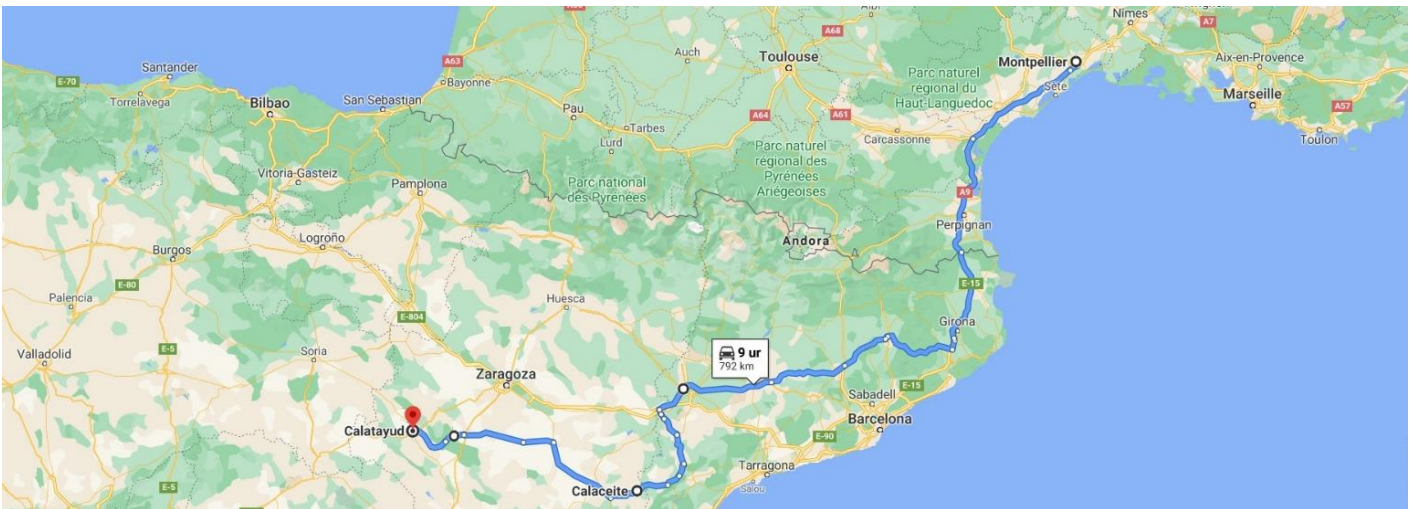
Ponoči se je občutno ohladilo a se je ozračje, takoj ko je vžšlo sonce, prijetno segrelo. **Segovia** je bila oddaljena le kakšnih 100 km. Parkirava na peščenem parkirišču, nekoliko odmaknjenem od centra (40.952440, -4.115030) in se v mesto podava s kolesi. Najprej naju pozdravi mogočen **akvadukt**, ki se nahaja na zelo obiskanem Plaza del Azoguejo in je opredeljen kot zgodovinska značilnost mesta, ki datira iz konca 1. ali začetka 2. stoletja. Priznan kot najpomembnejši rimski gradbeni izdelek v Španiji, je sestavljen iz približno 25.000 granitnih blokov, ki so povezani brez malte in se razteza v dolžino 818 metrov, z več kot 170 loki katerih najvišji je visok 29 metrov. V okolju starega mestnega jedra stojijo raznolike zgodovinske stavbe. Položaj Segovie na trgovskih poteh je bil pomemben kot središče trgovine z volno in tekstilom. Ogledava si **Alcazar**, kraljevo palačo, ki se nahaja na vrhu skale med rekama Eresma in Clamores. Palača je eden izmed najboljših ohranjenih primerov mudéjar arhitekture. Višje nadstropje Alcazarja še vedno uporablja kraljeva družina kot uradno bivališče in jih upravlja Patrimonio Nacional. V požaru uničena leta 1862, je bila kasneje obnovljena. Zdaj je sedež arhiva General Militar de Segovia in muzeja Kraljeve šole za artilerijo, ki jo upravlja odbor Alcazar. Stolnica Svete Marije (špansko: **Catedral de Santa María de la Sede**), bolj znana kot stolnica v Sevilji, je katoliška stolnica. Je največja gotška stolnica in tretja največja cerkev na svetu. Zaradi omejevanja števila obiskovalcev (covid-19) je bila pred njo kar zajetna čakalna vrsta. Opazovala sva jo zgolj odzunaj. **Obzidje Segovie** je že obstajalo, ko je Alfonz VI. ponovno zavzel mesto in premagal Arabce, ga razširil in povečal obseg na 3 km, osem stolpov, pet glavnih vrat in več drugih vrat. Zgrajen je bil v glavnem iz granitnih blokov, pa tudi iz nagrobnih spomenikov iz rimskega grobišča. Nadaljujeva proti Sorii. Pokrajina se na eni strani barva v rdeče odtenke, na drugi strani je zemlja skoraj da

bela. Pot proti domu se je v neki točki znova spremenila. Iz zvezka izvlečeva naslov vinogradnika iz Lleda in usmeriva vzhodno proti Balearskemu morju. Prespiva v Calatayudu (41.350397, -1.647083) na parkirišču za AD (brezplačno).

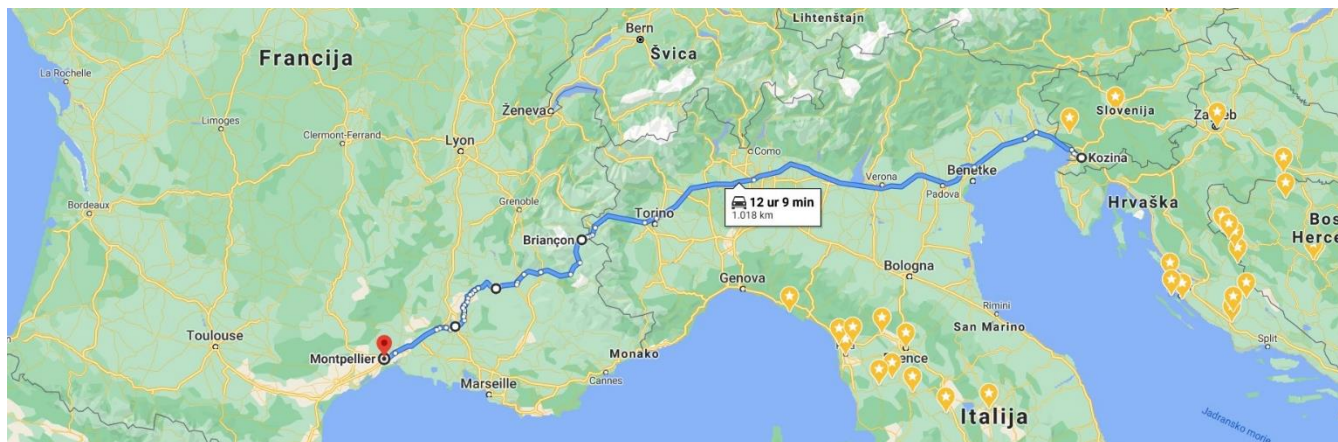
Ponedeljek, 29. 7. 2019

Zjutraj najprej poiščeva avtopralnico, opereva rdečo zemljo z AD in se odpeljeva v smeri Alcañiza. Teren regije Aragonije je zelo razgiban: od trajnih ledenikov do zelenih dolin, bogatih pašnikov in sadovnjakov do sušnih stepskih ravnin. Mimo naju bežijo nasadi oljk, mandljev, grozdja in fig. Vinogradnika Nikolaja in njegovo »skromno« vnsko klet **Bodegas Crial Lledó** (40.956455, 0.277909) doseževa ravno v času kosila. 10 litrov Vermuta in 5 litrov olivnega olja težja se najina pot, od tu naprej, nadaljuje v smislu: čim hitreje do Osorja. Zadnja leta se popotovanje tradicionalno zaključi v tem majhnem obmorskem mestecu. Čez Andoro naju ni mikalo zato šibava vzhodno proti obali. Prespati namerava v Perpignonu a naju čudni občutek v želodcu znova usmeri naprej. Prespiva v Montpellierju pred McDonaldsom kjer je ura že 2 zjutraj, ko popadava v posteljo.

Torek, 30. 7. 2019

Vstaneva presenetljivo zgodaj, že ob 7ih. Pred Nimesom se obrneva severno proti prelazu pri Briançonu. Za prelazom se odločiva za avtocesto proti Torinu. Dan preživiva v AD s kratkim postankom za kosilo. Kozino doseževa ob 22. uri. Prespiva pred Eurospinom.

Sreda, 31. 7. 2019 – četrtek, 8. 8. 2019

Lenarjenje in pregledovanje slik s potovanja.

V 28 dnevih sva naredila okrog 7300 km in prepotovala 6 držav. Slabe izkušnje na potovanju nisva imela. Pa tudi bližnjega srečanja z »lažno« policijo ne. V Portu si moral biti zelo pozoren pri snemanju nahrbtnika in jemanju reči iz njega, saj so tatovi kar vidno prežali na priložnosti. Ampak tako je v vseh večjih mestih. Lokalnih specialitet Španije in Portugalske, razen vina ☺, žal nisva poskusila. Naslednjič bova temu zagotovo namenila več pozornosti. Je pa bilo najino potovanje bolj v barvah ogledovanja naravnih znamenitosti. Naslednjič pa zagotovo posedeva v kakšnih lokalih, prsluhneva zgodbi domačinov in doživiva še to plat potovanja.